LIVIU RADU

Descendenţi

1.

Uneori, lucrurile grave, de-o importanţă capitală, sunt anunţate vag, de amănunte aparent neînsemnate. Care se acumulează, fără să le bagi în seamă, iar în final te întrebi, mirat, cum de n-ai înţeles avertismentele acelea insistente, repetate...

Prima oară când am remarcat ceva deosebit... Nu, nu-i bine zis. Prima oară când mi-am dat seama că mi se întâmpla ceva ciudat, ceva care ar fi putut fi un lucru aparte, a fost într-o seară când, întins în pat, aşteptând să mă cuprindă somnul, am observat că priveam lumina felinarului din stradă. Lumină pe care n-o băgasem în seamă vreme îndelungată, deşi, dacă m-aş fi ostenit să mă ridic şi să trag perdelele mai bine, aş fi ascuns pâlpâirea aceea vagă, pe care nici n-o distingeam prea clar, pentru că-mi scosesem ochelarii. Vedeam doar o pată informă de luminozitate gălbuie – ca o lună palidă, ce plutea, într-un mod bizar, la o înălţime redusă, la nivelul casei singuratice de dincolo de stradă. Am remarcat, deci, că mă uitam ţintă la sclipirea aceea banală, cu o atenţie nejustificată, aşteptând să mi se întâmple ceva. Ceva ce n-aş fi putut descrie, dar care trebuia să fie minunat, interesant, atractiv. Ceva care să întrerupă banalitatea existenţei mele monotone.

Am devenit conştient, în clipa aceea, că, de fapt, căpătasem obiceiul acela de mai mult timp, că mă uitam, seară de seară, la lumina pâlpâitoare a felinarului, aşteptând să se întâmple acel fenomen ce-mi era cunoscut, dar pe care partea întunecată a sufletului meu îl pândea cu nerăbdare.

Şi tot atunci mi-am dat seama că flacăra becului cu gaz îmi crea o stare stranie, îmi inducea un fel de transă, un soi de vis în stare de veghe... în care pluteam, fără aripi, deasupra solului, colindând, în închipuire, pe străzile întunecate ale oraşului, căutând ceva – un lucru de care aveam neapărată nevoie, dar pe care nu-l puteam defini, de parcă mintea mea s-ar fi ruşinat atât de mult de o asemenea dorinţă, încât refuza s-o accepte.

O asemenea revelaţie a avut darul – doar pentru o clipă – să trezească amintiri neplăcute, dintr-o tinereţe îndepărtată, amintiri pe care le îngropasem bine sub straturi protectoare de învăţăminte morale şi de restricţii sociale bine asimilate, ce deveniseră, cu timpul, parte din mine însumi. M-am scuturat – mintal – indignat, respingând gânduri ce-mi deveniseră străine de-atâta amar de vreme, minunându-mă, în sine-mi, cum o biată lumină de felinar, abia vizibilă prin ceaţa ce acoperise strada, putea aduce la suprafaţa intelectului asemenea monstruozităţi.

Abia atunci în mintea mea s-au făcut anumite legături – prea ciudate, prea bizare pentru a le fi făcut într-o stare normală – şi mi-am dat seama cât de mult semăna flăcăruia aceea abia vizibilă cu luna ce-mi luminase anumite momente în negurile întunecate ale unor nopţi de demult, nopţi în care trăisem cele mai sumbre clipe ale existenţei mele.

Şi mi-am dat seama că, de fapt, mintea mea înceţoşată vedea în felinarul acela banal un substitut al lunii, că tânjeam, cu toată puterea dorinţei reprimate de atâţia ani de civilizaţie, să privesc din nou luna, să mă las cuprins de visele pe care le strecura

în mine, să mă las purtat de indiferenţa aceea din alte timpuri, când nu-mi păsa decât de satisfacerea chefurilor mele, cu o nepăsare plină de măreţie şi grandoare faţă de micimea şi nimicnicia existenţei celorlalţi.

Iar în urechi mi-a răsunat glasul – pe care crezusem că-l uitasem de mult – al tovarăşului meu de nebunii din acele vremuri: *Willford, nu poţi fugi de tine însuţi! Te poţi ascunde pentru un timp, te poţi stăpâni un timp, dar cel ce eşti cu adevărat va sfârşi prin a ieşi, în cele din urmă, la iveală!*

I-am blestemat amintirea şi am blestemat faptele la care mă îndemnase pe când, în prostia mea de adolescent răzvrătit împotriva întregii lumi, văzusem în el un mentor şi un exemplu demn de urmat.

M-am răsucit în pat, cu spatele spre fereastra prin care se vedea luminiţa ce-mi atrăgea privirea, decis ca a doua zi să-i cer doamnei Brettstove să-mi instaleze nişte perdele groase, care să mă împiedice să văd felinarul de rău augur.

2.

Dimineaţa, toate păreau ca de obicei. După ce m-am îndopat la micul dejun, ca întotdeauna, m-am grăbit spre slujbă. Pe birou mă aşteptau o mulţime de scrisori sosite peste noapte, aşa că m-am cufundat în muncă.

Abia spre amiază, în timp ce mă întorceam la pensiune, ca să prânzesc, mi-am dat seama că mă copleşise un sentiment insuportabil de zădărnicie. Priveam în jurul meu, la trecătorii grăbiţi, preocupaţi, şi mă întrebam ce caut în lumea lor, o lume fără ambiţii şi aspiraţii, în care singurul etalon al reuşitei era banul.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva mă îmbolnăvisem. La urma urmei, nu-i un lucru foarte normal să te cuprindă scârba de viaţa pe care o duci, o viaţă care, după judecata celor din jur, putea fi considerată un model de succes.

Mi-am propus ca, după ce-mi voi termina treaba la birou, să trec pe la doctorul Holmes. Mă cunoştea de multă vreme şi, cu mulţi ani în urmă, pe când mă bântuiau coşmaruri legate de aventurile nesăbuite ale tinereţii, îmi recomandase nişte calmante care se dovediseră eficiente. Nu era nevoie să-i povestesc despre bizareriile ce-mi treceau prin minte. Era suficient să mă plâng că munca m-a surmenat, că nu mă pot odihni ca lumea, iar el, cu tactul său dintotdeauna şi cu flerul de care dăduse mereu dovadă, îmi va oferi cine ştie ce licoare care să-mi aducă uitarea şi liniştea.

Când am intrat în sufragerie, masa fusese deja pusă. O parte dintre locatarii doamnei Brettstove se aşezaseră deja şi aşteptau ca Silvester să-i servească. Am salutat şi m-am grăbit să mă duc la locul meu, între domnişoara Pennyfather şi Triblleton. Abia atunci am observat că vis-a-vis, lângă Jamesbrown, se afla o persoană pe care n-o cunoşteam. Discuta, în şoaptă, cu Smith. Bătrânul domn Simpson, care stătea în capul mesei, mi-a remarcat, probabil, nedumerirea, pentru că i-a făcut un semn discret gazdei noastre. Doamna Brettstove s-a grăbit să-mi spună:

– Domnule Northland, avem un nou locatar. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul James Splitter.

Individul de lângă Jamesbrown s-a grăbit să-şi întrerupă conversaţia şi să mă salute cordial:

– Încântat să vă cunosc, domnule Northland! Sunt convins că ne vom împrieteni. După câte am aflat, lucraţi pentru o firmă ce face importuri din Orientul Apropiat şi din estul Europei. Am colindat şi eu porţile acelea ale lumii. S-ar putea să descoperim că avem cunoscuţi comuni. Poate şi gusturi comune!

Am dat din cap, cu răceală. Nu împărtăşeam entuziasmul lui. Individul nu-mi plăcuse, trezise în mine un sentiment ciudat, de atracţie şi, simultan, de respingere. Avea o figură prelungă, cu o gură mare, dar cu buze subţiri. Lăsa impresia unui om rece, capabil de cruzime. O impresie atenuată însă de zâmbetul său permanent, un zâmbet deschis, încrezător. Oricum, individul nu-mi plăcuse. Nu-mi dădeam seama de ce, dar

nu-mi plăcea. În acelaşi timp, *ştiam*, într-un mod inexplicabil, că putea să mă înveţe multe lucruri, că manifesta, faţă de mine, o simpatie reală, dezinteresată. Sau al cărui interes nu era, în nici un caz, material.

Am decis să întreţin relaţii prudente cu noul nostru locatar. Să nu-l ocolesc în mod premeditat, dar nici să nu-i caut, în mod special, tovărăşia. Să-l tratez exact ca pe toţi ceilalţi clienţi ai doamnei Brettstove.

Realitatea era că, vrând, nevrând, între cei care locuiam în pensiunea Brettstove se crease o stare de spirit mai aparte. Ne vedeam zilnic, petreceam oarecare timp împreună, nu numai la mese, dar şi în salon, seara, după cină. Ajunsesem ca, în timp, să alcătuim un fel de familie. De fapt, prin această atmosferă intimă îşi atrăgea pensiunea locatarii. Preţurile nu erau mult mai mici decât cele de la hotel, servicile fiind însă de calitate superioară. Dar nu partea materială conta. Oricare dintre cei care se refugiaseră aici – da, termenul este cel mai potrivit – şi-ar fi permis să locuiască la un hotel bun sau să-şi închirieze o casă, cu tot ce-i trebuia. Chiar să cumpere una, dacă avea chef. Dar aici găsea un substitut pentru ceea ce îi lipsea, pentru lucrul de care avea nevoie cel mai mult: o familie. Deoarece aceia care locuiau aici erau oameni singuri şi însinguraţi, nu mai aveau nici rude de vreun fel în patrie, nici cunoştinţe apropiate. Călătoriseră mult, lucraseră prin diferite părţi ale imperiului, iar acum, la o anumită vârstă, se întorseseră în ţară. Pentru a descoperi că se întorseseră în Anglia, nu acasă. Doamna Brettstove, cu tact şi discreţie, reuşea să le ofere un simulacru de mamă grijulie, care nu se amestecă în treburile copiilor mai mult decât trebuie, dar nici nu-i lasă de izbelişte. Se străduia să le creeze relaţii, să-i introducă în societate, să le facă un rost. Şi se bucura când locatarii o părăseau, pătrunzând într-o familie reală. Adevărul este că avea mai multe solicitări de găzduire decât putea onora. Pensiunea nu avea un program rigid, puteai veni şi pleca oricând doreai, fără să te întrebe nimeni nimic. Doar masa de prânz se ţinea la oră fixă, ţinând seama de programul celor care lucrau la diferite firme sau bănci. Dar cei care nu aveau slujbă, sau practicau meserii fără un orar precis, puteau mânca atunci când aveau chef. Deviza casei era *discreţie*. Niciodată nu se puneau întrebări, niciodată nu se cereau explicaţii. Dar nu se permitea să-i deranjezi pe ceilalţi în vreun fel. Fiecare putea avea obiceiurile sale, vicii chiar, cu condiţia să respecte deviza pensiunii. Nu era vorba de ipocrizie, ci de o anumită libertate în gândire. La urma urmei, eram doar nişte trecători prin camerele doamnei Brettstove, nu trebuia să ne schimbăm firea sau obiceiurile doar pentru că urma să locuim la dânsa un timp. Reprezentam, totuşi, o anumită clasă socială şi ne simţeam obligaţi să ne comportăm ca nişte membri demni ai acesteia.

După ce am mâncat, m-am întors la slujbă. Am terminat corespondenţa pentru agenţii noştri din Istanbul şi Alep, apoi m-am dus să-l vizitez pe doctorul Holmes. I-am explicat atât cât am crezut de cuviinţă, iar el n-a insistat. Mi-a recomandat un calmant, bănuiesc că pe bază de laudanum, recomandându-mi să-l iau doar când simt neapărat nevoie. I-am mulţumit şi, după ce reţeta mi-a fost preparată la farmacia alăturată, m-am întors la pensiune.

I-am cerut lui Silvester să-mi servească cina în cameră. Nu aveam chef să văd pe nimeni. De obicei, întâlnirea de seară aducea în jurul mesei oameni dornici să se relaxeze, să discute politică sau cancanurile din ziare. După dejun se organizau partide de bridge, unii locatari se duceau la teatru sau la operă, iar alţii comandau câte o sticlă. Dar în seara aceea nu mă simţeam în stare să-mi joc rolul obişnuit şi eram curios să văd ce efect avea drogul.

Am luat cantitatea prescrisă şi m-am întins în pat. De pe trotuarul de vis-a-vis, luminiţa felinarului îmi făcea cu ochiul. Nu apucasem să vorbesc despre perdele cu doamna Brettstove. Am privit sclipirea gălbuie, pâlpâitoare, lăsându-mă în voia acelei chemări neliniştitoare, pe care o simţisem anterior.

După un timp, pata de culoarea cerii deveni consistentă, solidă, încetă să pulseze,

înţepeni şi rămase fixată pe retina mea. Apoi, treptat, începu să se dilueze, să se dizolve în marea de întuneric pe care pluteam...

Medicamentul îşi făcuse efectul.

Am adormit, fără să-mi dau seama când, şi am avut parte de un somn adânc, ca într-un fund de fântână. Fără vise, fără chemări sau tentaţii.

Numai că prin negura minţii ce dormea adia o briză slabă, de frustrare fără motiv aparent...

3.

A urmat o perioadă tulbure, despre care îmi aduc aminte cu greu. Se părea că viaţa mea fusese cuprinsă de voalul cenuşiu al monotoniei, că acţionam ca un automat, rezolvând treburile de serviciu doar în baza obişnuinţei. Probabil că stilul meu de trai nu se modificase, pentru că nu remarcasem nici priviri uimite, nici semne discrete, care să sugereze că locatarii pensiunii sau colegii de slujbă îşi dăduseră seama că se petrecea ceva bizar cu mine. Nu, totul părea a se desfăşura ca de obicei. Numai că mintea mea ajunsese amorţită de droguri. Plăteam liniştea nopţii cu lipsa satisfacţiilor zilei.

Se poate ca somnul să nu-mi fi fost mai liniştit ca înainte, dar, chiar dacă m-ar fi bântuit acele obsesii nedefinite, acele chemări spre un necunoscut îngrijorător, ceaţa care se aşternuse peste gândurile mele mă împiedica să-mi dau seama. Beneficiam de o pace a morţii psihice.

Nu ştiu ce medicament îmi dăduse doctorul Holmes, dar principala lui calitate consta într-o atrofiere a voinţei, într-o lipsă de dorinţe şi de ambiţii. Chiar dacă auzeam chemările beznei, chiar dacă felinarul îmi semnaliza apelul fără cuvinte al lunii, acele imbolduri către dezlănţuiri bizare ale vitalităţii picau pe un teren sterp şi se veştejeau, lipsite de vlaga pe care le-ar fi dat-o implicarea mea. Mă simţeam ca un mort viu, ca o persoană fără viitor, ba chiar şi fără prezent. Clipa se scurgea peste mine fără s-o simt, fără să-i percep lenta, dar certa erodare.

Singurul care păruse a sesiza că se întâmplă ceva bizar cu mine fusese noul ,nostru coleg de pensiune, James Splitter. Individul acela oacheş, de o vârstă nedefinită, mă privise atent şi, după cum avusesem impresia, îngrijorat. În câteva rânduri încercase să-mi vorbească, dar se răzgândise şi mă lăsase în plata Domnului. Însă nu pot garanta că acest lucru s-a petrecut cu adevărat sau a fost doar o închipuire a mea. De altfel, chiar dacă Splitter mi-ar fi spus ceva, m-ar fi întrebat ceva, mă îndoiesc că aş fi ţinut minte. Presupun că orice eveniment care s-ar fi abătut de la rutină, de la obişnuinţa creată în atâţia ani de zile, m-ar fi şocat, m-ar fi pus în imposibilitatea de a reacţiona în mod rezonabil. Acum, după toate cele care s-au întâmplat, îmi imaginez că individul simţise acest lucru şi de aceea se abţinuse să intervină. Oricum, e cert că fusese singurul care-şi dăduse seama că se petrece ceva cu mine.

Această existenţă fără rost, de zombie inconştient, a durat cel puţin o lună. Timpul trecea fără să-l percep, iar eu mă bălăceam într-o trăire lipsită de ispite alarmante, dar şi de bucurii. Întrucât eram incapabil să reacţionez, cred că aş fi putut s-o duc aşa până la sfârşitul vieţii.

Dar, într-o seară, când mă pregăteam să plec de la birou şi să mă întorc la pensiune, m-am pomenit cu doctorul Holmes. L-am privit uimit, fără să-mi aduc prea bine aminte în ce împrejurări îl cunoscusem şi ce interese comune ne legau. Medicul, a cărui experienţă profesională depăşea cu mult pe cea a majorităţii colegilor lui de breaslă din Londra, s-a uitat un pic la mine şi mi-a spus:

– M-a îngrijorat faptul că nu v-aţi prezentat la control acum trei săptămâni, după cum ne-am înţeles. Din nefericire, afaceri urgente de familie m-au obligat să părăsesc oraşul, înainte de a vă contacta. Abia astăzi m-am întors şi m-am grăbit să vă caut.

Probabil că figura mea, ce exprima o uimire tâmpită, l-a făcut să înţeleagă nu numai că uitasem de întâlnirea programată, dar că nici măcar nu ştiam cu cine aveam de-a face.

– Sunteţi mai bolnav decât am crezut.

Sau aţi luat o doză prea mare din medicamentul prescris. Trebuie să vă examinez de urgenţă.

Apoi, fără să ţină seama de protestele mele, m-a urcat într-o birjă şi m-a dus la cabinetul său.

4.

Medicul m-a examinat îndelung, m-a supus unor teste cunoscute doar de el şi despre care îmi amintesc foarte vag. După un timp, mi-a dat să beau un ceai rece, cu un gust bizar, apoi m-a rugat să mă întind pe canapea. Am aţipit imediat, de parcă aş fi fost izbit în moalele capului.

Când m-am trezit, aveam mintea limpede, aşa cum n-o mai avusesem de foarte multă vreme.

Doctorul Holmes – pe care acum îl recunoşteam foarte bine – mi-a zâmbit îngrijorat şi mi-a spus:

– Prezentaţi nişte simptome foarte alarmante, domnule Northland. Am bănuit, în prima clipă, că aţi luat o doză prea mare din calmantul pe care vi l-am prescris. Aşa că mi-am permis, în timpul în care aţi dormit – datorită unui alt tip de medicament, care înlătură efectele primului – să mă duc până la pensiune şi să verific, împreună cu doamna Brettstove, cât lichid rămăsese în sticluţa luată de la farmacie. Am descoperit, cu surprindere, că v-aţi rezumat la doza prescrisă. Atunci am făcut analiza medicamentului, pentru că l-am suspectat pe farmacist că greşise concentraţia. Totul era, însă, în regulă. Reţeta fusese respectată întru totul, conform prescrierii. Nu fusese adăugat nimic, nici în laborator, nici ulterior. Lichidul din sticluţă era un calmant banal, un somnifer obişnuit, care nu ar fi trebuit să aibă nici un efect secundar. Mi se pare foarte interesant faptul că doamna Brettstove susţine că aţi avut o comportare foarte normală, că n-aţi dovedit prin nimic că v-aţi fi aflat sub influenţa vreunui drog.

Medicul a tăcut un timp, apoi a continuat, ferindu-şi privirea:

– Aş dori să vă spun ceva, cerându-vă să păstraţi doar pentru dumneavoastră cele auzite. În perioada în care am profesat în India, am avut ocazia să tratez un caz oarecum asemănător. Pacientul manifesta lipsă de voinţă şi pierdere temporară a memoriei. Examinările mele n-au dus la descoperirea vreunei boli sau a vreunui drog. Am descoperit, din pură întâmplare, că rudele sale apropiate credeau că se află sub influenţa altcuiva, un vrăjitor celebru în zonă. În vremurile acelea am crezut că totul este doar manifestarea unor superstiţii ale populaţiei înapoiate de acolo. Dar, ulterior, am avut ocazia să aflu că savanţi celebri credeau cu fermitate în existenţa hipnozei şi considerau că există persoane care îşi pot impune voinţa altora. Sigur, astfel de lucruri nu sunt încă bine cunoscute, nu ştim prea bine care-i mecanismul unor asemenea metode de a dispune de personalitatea altcuiva. Dar nu putem ignora un astfel de fenomen, a cărui existenţă a fost remarcată de mulţi martori obiectivi. Am presupus, deci, că vă aflaţi sub hipnoză. Dar testele la care v-am supus au demonstrat că la dumneavoastră este vorba de altceva. Mi-e foarte greu să definesc situaţia. Voi încerca, totuşi, cu riscul de a lăsa impresia că nu sunt un bun profesionist şi că mă las atras spre explicaţii nenaturale, care n-au de-a face cu ştiinţa. Cazul dumneavoastră poate fi caracterizat, în două cuvinte, astfel: în perioada în care vă aflaţi sub influenţa calmantului pe care vi l-am recomandat – medicament pe care vi l-am prescris şi altădată, cu rezultate foarte bune – psihicul dumneavoastră devine extrem de sensibil. Percepe unele influenţe exterioare pe care nu le simte în stare naturală.

– Ce fel de influenţe exterioare? l-am întrebat, cu vocea uşor răguşită, încercând să-mi ascund spaima.

– Dificil de spus... Vedeţi, domnule Northland, dacă în perioada în care v-aţi aflat sub influenţa drogului aţi fi făcut lucruri contrare firii dumneavoastră, dacă aţi fi acţionat într-un mod anormal, aş fi zis că aţi fost hipnotizat şi că gesturile v-au fost dirijate de voinţa altuia. Dar n-aţi manifestat decât o lipsă de interes interioară pentru ceea ce vă înconjùra. Aţi trăit o

stare continuă de vis, deşi eraţi treaz. Să concluzionez. Influenţa medicamentului v-a permis să simţiţi încercarea cuiva de a vă influenţa voluţional, tentativă care se pare că n-ar fi avut nici un succes dacă eraţi în condiţii naturale, normale. Impresia mea este că ne aflăm într-un caz limită: dacă n-aţi fi luat drogul, n-aţi fi perceput influenţa aceea. Dar, sub efectul drogului, mintea dumneavoastră a acţionat într-un mod aparte, exagerând efectele calmantului, opunându-se voinţei străine prin împiedicarea oricărui act voluţional – propriu sau străin. Mărturisesc cinstit că n-am mai întâlnit un asemenea caz şi că nu ştiu cum trebuie să-l tratez. Îmi propun să mă consult cu câţiva colegi, încercând să aflu dacă vreunul dintre ei a avut de-a face cu ceva asemănător. Fiţi fără grijă, nu le voi face cunoscut nici numele dumneavoastră, nici amănunte cu ajutorul cărora vă poate identifica.

– Bine, am mormăit eu, dar asta va dura... Ce-mi recomandaţi să fac, între timp?

– Nimic.

– Şi să suport din nou starea aceea bizară, de nervozitate inexplicabilă? Să mă chinui toată noaptea, fără să închid ochii?

– Pentru o vreme doar. Consider că-i un lucru mai puţin periculos decât să continuaţi să vă menţineţi starea în care v-am găsit. Bineînţeles, când nervozitatea dumneavoastră vă va obosi peste măsură, vă voi recomanda calmante şi droguri, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp, iar în perioada aceea vă voi supraveghea îndeaproape. Mai mult, vom schimba de fiecare dată medicamentaţia şi vom urmări efectele. S-ar putea să descoperim un tratament care să nu vă creeze acea stare de sensibilitate, de vulnerabilitate faţă de influenţele externe. Indiferent care vor fi acelea...

Am recunoscut în sinea mea că propunerea doctorului Holmes era deosebit de rezonabilă şi că merita acceptată.

M-am întors la pensiune. Colocatarii m-au primit cu bucurie, iar domnişoara Pennyfather m-a rugat s-o însoţesc la operă. Mai făcusem şi altădată acest lucru – fiind şi eu amator al acelui gen muzical – aşa că n-aş fi acordat o atenţie aparte solicitării ei, dacă bătrânul Simpson n-ar fi intervenit, aprobator:

– Foarte bine faceţi, domnişoară. Astea nu-s vremuri ca o femeie să umble noaptea singură pe străzi!

Ceilalţi păreau să-i dea dreptate.

Mi-am dat seama că, în perioada în care trăisem în alt timp, în Londra se întâmplase ceva. N-am vrut să atrag atenţia asupra mea, punând o întrebare ce ar fi părut nepotrivită, dar mi-am făgăduit ca a doua zi să citesc cu atenţie ziarele şi să stau un pic la taclale cu colegii de slujbă, dacă nu vom avea foarte mult de lucru.

Am petrecut o seară minunată, simţind, după atâta amar de vreme, încântarea muzicii.

Numai că seara, când m-am întins pe pat, am avut iar parte de chemarea bizară a lunii. O chemare ce-mi provoca o spaimă aparte, plină de plăcerea lucrului interzis, care mă atrăgea teribil. Pentru moment, spaima era mai puternică. Ştiam însă că o dată cu trecerea timpului, spaima se va domoli, iar chemarea va fi tot mai tare.

Am decis să rezist o vreme, înainte de a apela din nou la medicamentele doctorului Holmes.

Sincer vorbind, explicaţiile lui nu mă convinseseră. Eram convins că greşise doza – sau că farmacistul nu-i respectase reţeta. Spiritul de breaslă îl împiedicase, în acest din urmă caz, să-l dea în vileag pe cel ce greşise. Decisese să mă zăpăcească, folosindu-se de justificări fantasmagorice, bizuindu-se pe încrederea pe care o aveam în el. Pe de altă parte, nu puteam să neg că în perioada în care-i urmasem tratamentul, avusesem parte de nopţi liniştite.

Oricum, organismul meu avea nevoie de o perioadă de dezintoxicare. Dacă aş fi continuat să iau drogul medicului, exista posibilitatea să mă obişnuiesc cu el, să devin dependent sau ca trupul să nu-mi mai reacţioneze la efectul doctoriei.

Da, cea mai bună soluţie era să mai aştept un timp înainte de a apela din nou la Holmes.

5.

Dimineaţa m-am trezit cu o durere zdravănă de cap. Probabil din cauză că nu dormisem suficient. Sau din cauza grijilor şi gândurilor...

Am coborât în salon, după ce mi-am făcut toaleta. Arătam bine, iar paloarea îmi dădea un aer romantic.

Silvester s-a grăbit să-mi toarne ceai în ceaşca mare, din porţelan de China. Mi-am umplut farfuria cu budincă, ouă cu şuncă, rinichi, heringi.

Am remarcat că, deşi trecusem printr-o perioadă de lipsă de voinţă şi amorţire spirituală, trupul îşi ceruse drepturile, că mâncasem cu poftă, aşa cum făceam acum. Am dedus acest lucru după modul normal în care Silvester îmi aducea platourile, să mă servesc.

În timp ce mâncam, lângă mine s-a aşezat noul nostru locatar, James Splitter. Având în vedere că eram singur la masă, nu-i puteam reproşa că dorea companie. Am dat din cap când mi-a urat, cu zâmbetul lui obişnuit, bună dimineaţa. Noul nostru locatar... Nu mai era nou, trecuse mai bine de-o lună de când se instalase în pensiune. Probabil că în perioada de care numi aduceam aminte stătuserăm de multe ori de vorbă, măcar cât să ne salutăm şi să schimbăm amabilităţile obişnuite.

Splitter nu era un mâncăcios, ca mine. Ş-a mulţumit cu o ceaşcă de ceai şi o felie de pâine prăjită, cu marmeladă de portocale. În timp ce mâncam de zor, individul a încercat să intre în vorbă cu mine. Chestii banale, despre vreme, despre starea sănătăţii reginei... Încetul cu încetul, m-am trezit antrenat în discuţie, pentru că, trebuie să recunosc, tipul ştia o grămadă de lucruri şi le spunea cu nonşalanţă şi spirit.

– Aţi amintit, o dată, că aţi călătorit mult prin Orient. V-aţi întors de curând la Londra, presupun. Mă uimeşte cât de bine v-aţi pus la curent cu tot ce-i în urbea noastră, l-am măgulit eu.

– Lucrurile nu stau chiar aşa, s-a justificat el. De fapt, am revenit în ţară de mai bine de un an, iar în capitală m-am stabilit acum vreo şase luni. Am stat o vreme la hotel, apoi am închiriat o casă mobilată. Nu prea mi-a convenit, n-am reuşit să găsesc nişte servitori ca lumea... Apoi un prieten mi-a amintit de pensiunea doamnei Brettstove. A durat ceva timp până s-a eliberat un loc, până am lichidat contractul de închiriere şi mi-am făcut bagajele... Am avut tot timpul să mă adaptez la viaţa de acasă, a zâmbit el, amuzat. Sigur, vremea e umedă şi rece, nu uscată şi caldă, ca aceea cu care mă obişnuisem, dar sunt decis să nu mai părăsesc Anglia. Voi locui în Londra doar până-mi voi rezolva o serie de afaceri, care impun contracte dese cu avocaţi şi notari. După aceea mă voi stabili undeva, în provincie. Nu prea departe de oraş, pentru că am prins gustul teatrelor şi operei, precum şi al cluburilor. Însă suport destul de greu zgomotul şi fumul...

Între timp sosiseră şi alţi colocatari, iar discuţia s-a extins, cuprinzându-i şi pe ei. Subiectele deveniseră mai generale, iar domnul Splitter n-a mai pomenit nimic despre viaţa sa personală.

M-am grăbit să mă duc la birou. Înainte de a începe lucrul, am verificat registrele şi mapele cu copiile scrisorilor expediate în perioada aceea bizară. Totul era în regulă. M-am concentrat asupra problemelor curente, iar timpul a trecut pe nesimţite.

La prânz am fugit la pensiune, apoi m-am întors grabnic la treabă. Aveam o energie neobişnuită, oboseala trecea pe lângă mine, fără să mă poată agăţa.

După cină, am refuzat o invitaţie la teatru şi am rămas în salon, cu un teanc de ziare în faţă. Unele din ziua aceea, altele din ziua precedentă. Le-am parcurs pe toate, uitându-mă în grabă la titluri. Încercam să descopăr motivul pentru care o femeie nu trebuie să iasă singură pe stradă seara.

Abia acum, cu maldărul de foi tipărite în faţă, descopeream că interesul meu avea ceva straniu, că ar fi fost mai normal să mă intereseze situaţia din estul Europei, unde se prevedea un nou război între turci şi ruşi, război care, fără nici o îndoială, urma să ne afecteze afacerile. Dar pe mine

mă şocase vorba aceea aruncată de bătrânul domn Simpson, iar celelalte treburi ale lumii mă lăsau indiferent.

N-am descoperit nimic interesant. Chestiile banale, inerente într-o metropolă: câteva furturi, jafuri mărunte, două-trei crime, un bărbat care fusese sfârtecat de lupi – poate mai degrabă câini sălbatici, pentru că lupii dispăruseră de mult din Anglia, sau cel puţin aşa presupuneam – o corabie venită din Turcia se lovise de stânci şi eşuase, undeva în Walles, iar echipajul dispăruse în valuri... O prostituată fusese găsită măcelărită, într-o fundătură...

Nimic deosebit. Cu excepţia unei uşoare note de isterie. Ziariştii păreau foarte speriaţi de asasinul acela necunoscut, care se dezlănţuise împotriva femeii de moravuri uşoare. Mare pierdere! Şi aşa Londra era plină de curve, sursă de boli şi promiscuitate!

Nu la asta se referise domnul Simpson. Nu, cu certitudine!

Dacă voiam să-mi satisfac curiozitatea aceea maladivă, trebuia să fiu atent, să trag cu urechea la ce se discuta în salon. Poate că ar fi cazul să trec şi pe la club. Nu mai călcasem pe acolo de mult, de vreo două luni, deşi îmi plătisem cotizaţia pe tot anul. Oricum, în seara aceea nu puteam merge nicăieri, se făcuse prea târziu. Am strâns ziarele, le-am aşezat pe raft şi m-am dus în camera mea.

Decis să întârzii cât mai mult momentul acelei stări de dinaintea somnului, când chemarea lunii, transmisă prin intermediul lumiţei pâlpâitoare a felinarului, devenea insuportabilă, am luat cu mine în cameră o carte din biblioteca pensiunii. O relatare despre thugii sugrumători din India, după cum am descoperit abia după ce mă întinsesem pe pat. Am răsfoit volumul un timp, fără să mă mir că dădusem peste aşa ceva în casa doamnei Brettstove. Biblioteca pensiunii era alcătuită, în mare parte, din cărţi lăsate aici de foşti locatari care, la plecare, nu consideraseră că merită să le care cu ei.

După câteva minute, m-am plictisit de relatările despre crime şi jafuri. Am închis volumul şi am privit, sfidător, becul cu gaz de vis-a-vis.

Iar chemarea m-a cuprins o dată cu somnul agitat...

6.

Încăpăţânarea mea nu mi-a adus nici un fel de uşurare. Dormeam din ce în ce mai puţin, terorizat de coşmaruri în care colindam străzi pustii, întunecate, sub lumina palidă, rece şi îndepărtată a lunii, care abia se strecura prin ceaţa deasă. Păşeam pe trotuarul umed, cleios, mânjit parcă de sânge... Şi simţeam o chemare, o atragere, care aproape că se materializa în cuvinte: vino, am nevoie de tine! Rareori, visele căpătau o nuanţă ireală, mă vedeam într-un tărâm bizar, sub strălucirea soarelui, în grădini paradisiatice, locuite de fiinţe de-o frumuseţe nepământească. Numai că raiul acela răspândea o impresie apăsătoare, de lucru sortit pieirii, aflat sub o ameninţare groaznică.

Sincer vorbind, nu ştiu care dintre coşmaruri mă îngrozea mai tare: cel în care bântuiam singur prin negură sau cel în care mă trezeam înconjurat de făpturi minunate, dar terorizante şi terorizate, cu înfăţişare de îngeri damnaţi, ce locuiau grădinile acelui Eden al spaimei.

Lucrul cel mai grav era că, după un timp, somnul neliniştitor şi visele bizare mă obosiseră în aşa măsură, încât aveam dureri de cap insuportabile.

Mă zvârcoleam în pat, chinuit de migrene, torturat de chemarea aceea neclară, până când, exasperat, mă sculam, mă îmbrăcam şi porneam să mă plimb pe jos pe străzile pustii, slab luminate de felinarele cu gaz. Umblam prin ceaţa groasă, s-o tai cu cuţitul, până mă cuprindea oboseala.

De cele mai multe ori, nu ştiam pe unde am fost, nu ţineam minte ce-am făcut şi dacă am întâlnit pe cineva. Mergeam ca un somnambul inconştient, incapabil să-mi dau seama dacă mergeam cu adevărat pe uliţele acelea întunecate sau doar visam că mă plimb pe străzile pustii. Oricum, mergeam, mergeam până picioarele nu mai voiau să mă poarte, până când trupul epuizat răcnea,

prin fiecare muşchi îndurerat, că vrea să se odihnească.

Abia atunci reveneam la pensiune, convins că voi reuşi să adorm.

Deseori mă întâlneam în hol cu alţi colocatari, care se întorceau de la vreun spectacol sau de la vreun restaurant de lux. Conform obiceiului casei, nimeni nu întreba nimic.

Domnişoara Pennyfather, ale cărei plăceri inocente se rezumau la audiţia muzicii de operă sau de cameră, ne împărtăşea cu entuziasm bucuriile ei, povestind despre concertul la care fusese. În schimb, bărbaţii rămâneau discreţi. Le vedeam zâmbetele încântate şi-mi dădeam seama că petrecuseră o seară minunată. După modul în care-mi făceau cu ochiul, complice, bănuiam că presupuneau că mă bucurasem de plăceri asemănătoare. Doar James Splitter, un noctambul înfocat, mă privea compătimitor, ca şi cum ar fi ştiut prin ce treceam.

Apropo de James Splitter. Nu reuşisem să aflu cu ce se ocupă. Individul ducea o existenţă fără un program precis. Uneori colinda oraşul la ore imposibile, ca după aceea să rămână în casă zile în şir. De cele mai multe ori, purta un costum negru, sobru, strâns la gât, ce aducea foarte mult cu cel al pastorilor protestanţi. Iar când stătea în salon, răsfoia îndelung un volum gros, ce semăna cu o Biblie. Să fie un om al Bisericii?

Oricum, pare a cunoaşte ce înseamnă mila.

După un timp, n-am mai rezistat. M-am dus la doctorul Holmes şi .i-am cerut ajutorul. Mi-a scris imediat o reţetă, recomandându-mi ca a doua zi să mă duc la el, să-i verifice efectul.

L-am reîntâlnit abia a treia zi, când, ca şi prima oară, m-a aşteptat la ieşirea din clădirea firmei.

Efectul calmantului fusese identic cu al celui folosit anterior. Adică îmi adusese liniştea, dar mă dusese într-o lume în care acţionam fără să ştiu cine eram şi ce voiam. O lume a izolării şi a singurătăţii.

Am întrerupt imediat tratamentul şi, după câteva zile, necesare pentru ca organismul să elimine toată otrava pe care o îngurgitasem – zile în care am retrăit chinurile nesfârşite ale migrenelor, coşmarurilor şi chemărilor necunoscute, nedefinite – a încercat altă medicamentaţie.

Cu rezultate identice.

Ne-am chinuit astfel, eu şi doctorul Holmes, luni de zile, luni în care am oscilat între existenţa de zombie fericit, dar incapabil de a avea o fiinţă proprie, şi cea în care eram eu însumi, dar torturat continuu de starea aceea bizară, în care doar plimbarea nocturnă pe străzile pustii îmi aducea oarecare alinare.

Între timp, până şi plăcerea plimbărilor mele singuratice îmi fusese răpită.

Asasinul necunoscut, care se amuza măcelărind femei şi trimiţând scrisori provocatoare ziarelor, declanşase prin faptele sale o agitaţie fără precedent. Nu numai că presa cerea Scotland Yard-ului să pună capăt, o dată pentru totdeauna, acestor grozăvii, dar şi politicienii – mai ales cei din opoziţie – consideraseră că pot câştiga capital electoral înflăcărând spiritele. Se alcătuiseră grupuri de cetăţeni care patrulau prin cartierele mărginaşe, asigurând protecţia locuitorilor, pentru că, susţineau ei, poliţia era fie neputincioasă, fie complice cu criminalul. În perioada aceea am fost oprit de multe ori şi dus, în ghionţi, la cea mai apropiată secţie de poliţie, pentru a fi eliberat imediat, cu scuze, după ce dovedeam cine eram.

Îngrijorător era faptul că un demagog de mahala, dornic de parvenire, băgase în cap oamenilor că vinovatul făcea parte din familia regală, că poliţia cunoştea acest lucru, dar îl proteja. Propaganda deşănţată dusese la apariţia unui spirit anarhist, antistatal, şi la o ură puternică împotriva bogaţilor. Pe lângă panica produsă de criminalul ce bântuia oraşul, apăruse şi temerea ivirii tulburărilor sociale.

Da, trăiam vremuri în care un om normal, sănătos, ar fi avut probleme cu nervii şi n-ar fi reuşit să doarmă liniştit. Ce să mai vorbim de unul ca mine, căruia doctorii cei mai pricepuţi din Londra, mobilizaţi de Holmes, nu reuşeau să-i vină în ajutor!

Chinurile mele deveniseră insuportabile, mai ales că nu mai puteam să beneficiez nici de plimbările nocturne, care-mi aduseseră atâta alinare.

Deci, drogurile şi medicamentele nu mă ajutau, efort fizic nu mai puteam face – pentru că nu mă puteam duce să joc golf sau tenis la miez de noapte.

Am încercat atunci să caut ultimul refugiu – al celor fără de speranţă – şi anume băutura. Doream să-mi găsesc în fundul sticlei liniştea pe care doctorul Holmes nu mi-o dădea.

Aşa că, după ce colegii de pensiune s-au împrăştiat, după cină, pornind fie în căutare de distracţii în oraşul terorizat de asasinul necunoscut şi de politicieni foarte cunoscuţi, fie la culcare, i-am cerut lui Silvester să-mi aducă o sticlă de şampanie franţuzească. Am golit-o şi i-am mai cerut una. La un moment dat, privirea mi s-a împăienjenit, iar pereţii salonului au pornit a se clătina, ca un barcaz prins de furtună.

Din negura care mă înconjura s-a desprins o siluetă. Am zărit o mână ce mi-a luat paharul, apoi o figură s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

– Willford, nu aceasta-i calea! Îţi faci un mare rău! Nu mai ai mult de îndurat. Strânge din dinţi şi rezistă!

Am simţit cum un braţ puternic mă saltă de pe scaun şi mă târăşte pe scări. Când am fost aşezat pe pat, am avut impresia că recunosc figura individului care-şi permisese să mă tutuiască.

Înainte ca somnul să mă izbească în creştet cu măciuca lui buimăcitoare, am apucat să mă întreb de ce se îngrijise de mine James Splitter...

7.

Visele din noaptea aceea au fost cu adevărat groaznice. Mi-am dat seama că niciodată nu trebuie să foloseşti superlativul în probleme negative. Oricând se poate ivi ceva mai rău.

Mă aflam, din nou, în grădinile edenice. Asupra lor se prăbuşeau valuri de foc, vâlvătăi suflate de vânt, bulgări de jar şi pălăi imense. Pe când flăcările se aflau încă în aer, dogoarea lor veştejea iarba şi frunzele copacilor, uscându-le ca iasca, eliminând orice strop de apă, transformându-le în combustibil ideal pentru prăpădul ce cobora.

Locuitorii cei frumoşi, ca nişte îngeri din cărţile pentru copii, dar cu figurile încruntate, pline de ură, ameninţau zadarnici cu pumnii cerul duşman.

Vaierul scos de ei, în timp ce se mistuiau în focul ce curgea fără încetare, îmi răsuna încă în urechi, în momentul în care m-am trezit.

A trecut oarece timp până să-mi dau seama că nu asistasem la o tragedie reală, că totul fusese doar o închipuire a minţii mele bolnave. Când m-am dezmeticit, am simţit o durere surdă, un regret adevărat. Chiar dacă lumea aceea existase doar în visul meu, nu merita să piară într-un mod atât de crud!

Reacţia m-a uimit. Prima mea impresie despre acei oameni-îngeri fusese neplăcută, le văzusem pe figuri semnul damnării, văzusem cruzimea şi indiferenţa întipărite pe trăsăturile lor minunate.

Iar mama mă sfătuise ca, în relaţiile cu oamenii să mă bazez întotdeauna pe prima impresie.

M-am spălat cu apă rece, încercând să alung amintirile nopţii, să-mi trezesc mintea şi trupul.

Când am coborât în salon, redevenisem cel de altădată.

Spre surprinderea mea, deşi era destul de devreme – soarele nu răsărise încă – la masă se află destulă lume. Domnişoara Pennyfather ciripea încântată unui bărbat înalt, cu plete negre ce-i atârnau pe umeri. Bătrânul domn Simpson se îndopa ca de obicei, de parcă ar fi fost ultima mâncare de care urma să aibă parte. Smith şi Tribleton, traşi la faţă şi cu ochii încercănaţi, sorbeau – părând a fi aflaţi la capătul puterilor – din cafeaua aburindă. După hainele mototolite mi-am dat seama că abia se întorseseră. Jamesbrown şi Splitter nu coborâseră încă. Din bucătărie se auzea vag glasul doamnei Brettstove, care-i dădea niscaiva indicaţii lui Silvester.

Desen de Schwartz

Am salutat şi am aşezat.

Aproape imediat, majordomul a apărut, împingând căruciorul cu tăvi şi veselă. În timp ce-mi turna ceai, s-a ivit şi proprietăreasa. Într-o rochie elegantă, pe care o purta doar la ocazii. Se pare că-şi pusese în gând să impresioneze pe cineva.

– Dragii mei, am plăcerea să vă prezint un nou coleg, a început ea, cu un glas din care se vedea limpede că-i face cu adevărat plăcere. Domnul conte Urr a binevoit să ne onoreze cu compania sa, pentru un timp.

Bărbatul cel înalt, care discutase cu domnişoara Pennyfather, s-a ridicat şi a făcut o scurtă plecăciune către cei prezenţi. Purta un costum din mătase neagră, foarte elegant. La gât, în loc de cravată, un medalion din platină, care înfăţişa, pe un fond de email negru, un dragon din aur.

– Bella Urr, conte transilvan, s-a recomandat el, cu un glas melodios, menit parcă să cucerească sufletele. Dumneavoastră îmi faceţi o adevărată onoare, primindumă în acest lăcaş fermecător.

Gazda ne-a numit pe fiecare în parte, iar contele a dat mâna cu cei pe care nu-i cunoscuse încă.

Până să-mi vină rândul, apucasem să dezbat problema pe toate părţile. Ce însemna *conte transilvan*? Transilvania făcea parte din Austro-Ungaria. Deci putea fi conte austriac sau maghiar. Nu al unei regiuni dintr-un regat, care la rândul lui era înglobat într-un imperiu. Prenumele său părea să indice că ar fi ungur. M-am străduit să-mi aduc aminte de-o formulă de salut maghiară, învăţată de la agenţii noştri din părţile acelea, ale lumii. Când contele a ajuns în faţa mea, am întins mâna, rostind urarea cât de bine m-am priceput. Întâmpinasem, cândva, un bancher din Buda cu acele cuvinte, iar individul fusese încântat. Dar bărbatul cel brunet mă privi cu ochii săi imenşi, ca nişte lacuri din cărbune lichid, şi nu reacţionă în nici un fel. În timp ce-mi strângea degetele – mâna lui avea puterea unei menghine din oţel şi răceala aceluiaşi metal – mi-a trecut prin minte că, probabil, acea titulatură ce excludea apartenenţa la nobilimea austriacă sau maghiară presupunea că făcea parte din valahii transilvani, rebeli convinşi împotriva stăpânirii imperiale. Şi-am repetat salutul în valahă. Nu-s un poliglot, dar afacerile m-au învăţat că-i bine să cunoşti câteva fraze

uzuale în limbile celor cu care tratezi. Aşa că m-am străduit să memorez nişte fraze în turcă, bulgară, arabă, valahă, maghiară, rusă şi armeană. Dar contele n-a reacţionat nici la a doua variantă de salut.

După ce a plecat, lăsându-mi degetele amorţite şi reci, de parcă le-aş fi cufundat în apa unui lac de munte din Scoţia, mi-a trecut prin minte că individul n-are nici o legătură cu Transilvania. Însă numele lui era unguresc. Bella Urr. Bella Urr... *Balaur*! Am descoperit brusc, ca o revelaţie, că numele său însemna, în valahă, *dragon*. Nu ştiu ce fel de conte era – dacă deţinea, cu adevărat, un asemenea titlu – dar individul avea o legătură, una pe care n-o descoperisem până atunci, cu dragonul. Îşi alesese un pseudonim – eram absolut convins că-i vorba doar de un pseudonim – care să implice o relaţie cu numele său adevărat sau cu o anumită situaţie, stare sau rang, legată de monstrul acela mitologic.

Simţeam o vibraţie stranie în atmosferă, un fel de bâzâit neauzibil, dar care-mi încrâncena carnea. Mi-am dat seama, surprins, că mi-era frică. Nu ştiam de ce, dar ştiam de cine. Cel ce-mi produsese panica aceea subită fusese contele Urr.

În acelaşi timp, trebuia să recunosc că individul avea un şarm de lume înaltă, ştia să fie cu adevărat fermecător. Toţi cei de faţă se gudurau încântaţi pe lângă el. Şi nu era numai snobismul tipic clasei din care făceau parte. Transilvanul ştia să-i cucerească, avea un cuvânt potrivit pentru fiecare, susţinea o conversaţie inteligentă şi plăcută.

Silvester profitase de momentul prezentării noului sosit şi aşezase platourile pe masă. Mi-am umplut farfuria ca întotdeauna, dar mâncarea refuza să-mi alunece pe gât.

Am sorbit din ceaiul tare, chinezesc, şi m-am uitat la ceilalţi. Se purtau ca de obicei. Bătrânul domn Simpson profitase de ocazie şi se servise încă o dată. Smith şi Triblleton terminaseră cafeaua şi înfulecau ouă cu şuncă. Contele avea în faţă o farfurie pe care se afla un biftec în sânge, doar puţin rumenit, aproape crud. Tăiase carnea în feliuţe subţiri şi ducea bucăţile la gură tacticos, apucându-le din furculiţă cu dinţii mari, albi, ascuţiţi. Apoi le mesteca îndelung, zdrobindu-le, sugând fiecare strop de sânge înainte de a înghiţi.

Rămăsesem cu privirea aţintită asupra lui, ca vrăjit. A remarcat lucrul ăsta şi mi-a zâmbit. Un zâmbet rece, sfidător, de parcă ar fi ştiut ce bănuieli îmi treceau prin minte şi voia să-mi arate că nu-i păsa.

După ce şi-a terminat carnea aproape crudă, s-a sculat, a aruncat o uitătură fugară spre fereastră, prin a cărei perdea începuse să răzbată lumina soarelui, şi s-a scuzat:

– Mă iertaţi, am călătorit toată noaptea şi sunt frânt de oboseală. De altfel, a zâmbit el fermecător, stilul meu de viaţă m-a obişnuit să dorm ziua şi să petrec noaptea.

În timp ce urca scările, s-a întâlnit cu Jamesbrown şi cu Splitter, care abia atunci veneau la masă. S-au salutat, s-au prezentat, apoi fiecare şi-a continuat drumul.

De ce am avut impresia că îl privise pe Splitter într-un mod ciudat?

Da, va trebui să-l supraveghez pe noul venit. Dar acelaşi lucru mi-l propusesem şi la sosirea lui Splitter şi nu făcusem nimic.

De altfel, încep să cred că starea nervilor mei mă face prea suspicios faţă de străini...

8.

Spre surprinderea mea, lucrurile au început să se aranjeze.

Atmosfera din oraş s-a potolit, treptat. Asasinul misterios nu s-a manifestat de mult. Crimele au încetat, spaima a încetat şi ea, activitatea a revenit la normal. Ziarele şi-au găsit alte subiecte, politicienii au revenit la problemele lor. Într-un cuvânt, Londra a revenit la ceea ce fusese înainte de dezlănţuirea teribilului Jack Spintecătorul.

Dar mult mai important fusese, din punctul meu de vedere, faptul că medicamentele doctorului Holmes aveau efect. Puteam, în sfârşit, să dorm liniştit, fără coşmaruri. Aveam un somn odihnitor, calmant, care-mi permitea să mă dedic pe deplin slujbei.

Şi-mi rămânea destulă energie şi pentru alte activităţi.

După o perioadă ce acum mi se părea teribil de lungă, am reînceput să frecventez teatrele şi opera, ba găseam timp să trec şi pe la club. Redevenisem un om de societate, spre bucuria doamnei Brettstove, care mă şi vedea la casa mea, alături de o soţie fermecătoare.

Nu numai că-mi reluasem activităţile normale, dar mă simţeam, cu adevărat, un om normal. Mai ales că, după vreo zece zile de tratament, medicul hotărâse că ar trebui să vedem ce se întâmplă cu mine dacă renunţ la droguri. Şi descoperisem, cu încântare, că mă puteam lipsi de ele fără nici un fel de probleme.

Desigur, simţeam încă apelul tulbure al sălbăticiei din mine, chemarea către ceva bizar şi neguros, dar mai degrabă ca pe o închipuire, ca pe amintirea unei dureri pe care ai avut-o şi cu care te-ai obişnuit atât de mult, încât îţi imaginezi, din când în când, că o ai aievea. Lumina felinarului de peste drum îmi trezea încă sentimente stranii, dar, după ce doamna Brettstove s-a îngrijit să-mi pună în cameră perdele groase, şi această ultimă tentaţie a insolitului dispăruse.

Am redescoperit plăcerea colindării oraşului, balurile, petrecerile cu colegii de serviciu sau de pensiune. Şi, mai ales, liniştea confortabilă şi reconfortantă a clubului.

Mă duceam la club aproape zilnic. Uneori fugeam să prânzesc, atunci când aveam prea mult de lucru şi nu reuşeam să ajung la timp la pensiune. Alteori zăboveam acolo doar un moment, făcând un popas în drumul spre casă, înainte de cină, cât să citesc ziarele şi să stau la taclale cu diferite persoane influente şi informate. Mai rar, treceam pe acolo după masa de seară de la pensiune, comandam ceva de băut şi studiam pe îndelete vreun articol de fond, despre situaţia politică sau economică. Clubul, rezervat oamenilor de afaceri din firmele de importuri, deţinea o colecţie impresionantă de ziare din toate părţile lumii, precum şi diferite anuare statistice. Stăteam acolo liniştit, cufundat în fotoliul adânc, sorbind din când în când din pahar, trăgând din trabuc şi extrăgând din tabele cifre care-mi erau de trebuinţă pentru activitatea mea.

Ca în toate cluburile, în salon se păstra liniştea, iar convorbirile se purtau pe un ton scăzut, pentru a nu-i deranja pe ceilalţi.

Într-o seară, pe când analizam situaţia importurilor de tutun turcesc şi evoluţia preţurilor în anul trecut, atenţia mi-a fost atrasă de o discuţie care avea loc la masa vecină, în spatele meu.

Am presupus că persoanele de acolo nu mă observaseră, din cauza spătarului înalt al fotoliului, şi am vrut să-mi dreg glasul, pentru a le atrage atenţia că deranjau şi că nu beneficiau de intimitatea pe care o speraseră.

Dar am recunoscut vocile şi dintr-un impuls obscur, am preferat ca, măcar pentru moment, să trag cu urechea. Lucru nedemn de un gentleman, dar îmi propusesem de multă vreme să mă lămuresc ce treburi învârteau acele persoane, iar acum aveam o ocazie nesperată să aflu câte ceva.

– Nu crezi ca ai exagerat? a întrebat o voce plăcută, plină de farmec, ce parcă-ţi picura miere în auz.

O voce pe care am identificat-o imediat ca fiind a aşa-zisului conte transilvan.

– Oarecum. Trebuia neapărat să ne întâlnim. Şi nu aveam cum să ştiu că mi-ai recepţionat chemarea. De ce nu mi-ai scris? Sau măcar să-mi fi expediat o telegramă!

Interlocutorul era James Splitter.

– Sincer vorbind, în primul moment nu m-am gândit. Apelul fusese atât de puternic, încât mi-am imaginat că-i ceva atât de grabnic că nu mai aveam timp de zăbovit. Am organizat imediat plecarea. Iar după aceea n-am avut cum să-ţi scriu. Ştii prea bine că modul meu de a călători este... aparte. Pe de altă parte, de unde să-ţi telegrafiez? Ţinuturile noastre natale, pe care tu, ce-i drept, le-ai părăsit de mult, n-au ajuns încă la un asemenea nivel de civilizaţie tehnică...

– Mda... Oricum, nu cred că am exagerat. Am respectat ritualul în totalitate. Chiar dacă tu ai fost extrem de receptiv şi ai reacţionat mai iute decât speram, ritualul

tot trebuia dus până la capăt.

– Ştiu. Dar ar fi trebuit să fii mai discret.

– Nicidecum. După ce-ţi voi expune planurile mele, te vei lămuri că am acţionat aşa în mod deliberat. Dacă trebuie să ne întoarcem în lume, atunci suntem obligaţi să pregătim lumea să ne primească.'

– Şi-ţi imaginezi că ne va primi? Nu fi naiv! Sigur, nu mai există ruguri, dar pe mine mă sperie totuşi ghilotina.

Splitter chicoti.

– De ce crezi că am ales Anglia? Aici execuţiile se fac prin spânzurare.

Contele Urr râse şi el, ca un tors de pisică uriaşă ce pare blândă, dar e gata să se năpustească asupra ta în orice clipă.

– Ambiţiile tale dintotdeauna! Nu-ţi ajungea ce aveai? Rişti să pierzi totul. Mai grav, rişti să ne pierzi pe toţi. Sper, totuşi, să nu ne duci pe eşafod. Bine că s-a terminat ritualul... Eu nu suport publicitatea, prefer să mă manifest discret, să nu atrag atenţia. Într-un fel, îmi place Anglia, simt că ai făcut o alegere bună. Explică-mi un lucru, înainte de a trece la afaceri. Ai descoperit tehnici noi?

– Nu. Ştii că nu mă ocup de cercetare. Ăsta-i domeniul altora şi nu intenţionez să mă amestec în treburile lor.

– Atunci, de ce-a fost semnalul atât de puternic? L-am simţit chiar din prima fază, te-am localizat cu uşurinţă. Nu s-a mai întâmplat...

– Am găsit un amplificator puternic.

– Incredibil! Mărturisesc ca am avut o bănuială, la pensiune, dar posibilitatea era atât de redusă, încât am respins o asemenea ipoteză.

În acel moment, de masa la care stăteau cei doi se apropie un chelner, care spuse:

– Domnule conte, masa a fost pregătită exact aşa cum aţi cerut.

– Venim imediat.

Cei doi se ridicară şi porniră spre sala restaurantului.

Când ajunseră în faţa mea, Splitter întoarse capul şi-mi zâmbi, cu zâmbetul său bizar, plin de-o blândeţe ameninţătoare.

Am ştiut, în clipa aceea, că spătarul fotoliului nu mă ascunsese de ei, că fuseseră conştienţi tot timpul că mă aflam la doi paşi şi că auzeam totul.

Auzisem, dar ce înţelesesem?

Cei doi pregăteau ceva, săvârşiseră sau urmau să săvârşească lucruri ce-i puteau da pe mâna călăului. Însă eu nu ştiam nimic concret şi, mai ales, nu aveam nici o dovadă.

Pe de altă parte, dacă indivizii erau străini, de ce nu discutaseră în limba lor? Nu cunoşteam suficient de bine dialectele din Orient şi nu i-aş fi înţeles. De ce folosiseră engleza?

Un gând îşi sfredeli drum prin mintea mea: şi dacă nu discutaseră în engleză? Atunci, cum făcuse că le pricepusem conversaţia?

9.

Am decis, fără să meditez prea mult, că trebuia să-i urmăresc pe cei doi, să adun dovezi, înainte de a anunţa autorităţile. Pentru că eram hotărât să anunţ autorităţile, după cum îmi cerea datoria.

Dar e mult mai simplu să-ţi propui ceva, decât să săvârşeşti. Eram un om ocupat, aveam probleme importante de rezolvat la slujbă. După cum bănuisem, războiul dintre ruşi şi turci se declanşase, fuseseră atrase în conflict şi Principatele Române, iar afacerile noastre aveau de suferit. Trebuia să găsim alte surse de aprovizionare, să plătim preţuri corespunzătoare situaţiei de urgenţă şi, în acelaşi timp, să satisfacem cerinţele clienţilor. Ca urmare, mă întorceam la pensiune târziu, seara, epuizat.

În timpul acesta, cei doi, care nu aveau nici o ocupaţie, dispuneau de timpul lor cum credeau de cuviinţă. Îi vedeam foarte rar, mai mult în treacăt. Duceau, după toate aparenţele, o intensă viaţă de noapte. Reuşiseră să câştige simpatia tuturor locatarilor, aşa că nu mă puteam bizui pe ajutorul vreunuia dintre ei, mai ales că nu-mi puteam justifica bănuielile cu fapte concrete. Atitudinea lor faţă de mine consta într-o bunăvoinţă oarecum ironică. Ca şi cum ar fi

ştiut ce încercam să fac, dar aveau siguranţa neputinţei mele.

Toate acestea la un loc – munca încordată şi frustrarea resimţită din cauză că nu reuşeam să fac nimic împotriva celor doi – au avut un efect catastrofal. Surmenajul s-a manifestat prin reapariţia migrenelor şi a coşmarelor.

De data aceasta, visele deveniseră vagi şi pline de grozăvenii sângeroase. Somnul îmi era bântuit de făpturi ale groazei, care ucideau şi sfârtecau, se dedau la crime sadice, în care trupurile victimelor erau masacrate cu o pedanterie îngrozitoare. Asasinii aceia – pe care nu-i vedeam niciodată clar, pentru că acţionau pe străzi întunecate, pline de ceaţă deasă, lipicioasă – nu se mulţumeau cu atât, ci se hrăneau cu carnea şi sângele cald ale celor omorâţi...

Dar şi mai groaznic era momentul dinaintea somnului, când mă copleşea un simţământ extrem de puternic, un soi de certitudine că mă aşteaptă ceva teribil şi neomenesc. Simţământ bizar, ce împletea teama de ororile care mă pândeau cu un soi de bucurie, de plăcere, ba chiar de plenitudine. De parcă aş fi dorit să fiu părtaş la acele grozăvii...

Disperat, am recurs din nou la ajutorul lui Holmes. După prima doză de medicament administrată, doctorul şi-a mărturisit neputinţa. Pentru că de îndată ce-am luat calmantul, am căzut într-o stare cataleptică, din care n-am putut fi scos decât cu un antidot.

Timp de o jumătate de zi n-am existat, din punct de vedere intelectual. Devenisem un trup rigid ce nu răspundea nici unui stimul exterior. Norocul meu fusese că Silvester, care urcase în cameră, îngrijorat de faptul că nu coborâsem la dejun, avusese grijă să-l cheme pe medic fără a alarma restul casei. Altfel, incidentul s-ar fi transformat într-un adevărat eveniment, amplificat de zvonuri şi bârfe.

După ce m-a readus la luciditate, Holmes şi-a exprimat nedumerirea:

– Nu pricep nimic! V-am administrat acelaşi calmant care, cu o lună în urmă, dăduse rezultate foarte bune. Impresia mea este că influenţa străină, despre care v-am pomenit mai demult, s-a manifestat din nou, cu o intensitate sporită. Bizareria constă în faptul că acea intervenţie psihică pare a nu avea intenţii duşmănoase, pare a nu vă dori răul. Dar mintea dumneavoastră o respinge atât de puternic, se blochează în faţa influenţei nedorite cu o asemenea scârbă, încât preferă să se autoanihileze, măcar pentru moment, decât să i se supună.

– Şi ce se poate face? l-am întrebat, disperat.

– Să luptaţi, mi-a răspuns el. Descoperiţi cine ar dori să vă influenţeze, să vă atragă în ceva ce vă repugnă, şi clarificaţi situaţia. Sunteţi un om cu principii foarte puternice şi cu o temere – la fel de puternică –, bine ascunsă în suflet, că aţi putea să le încălcaţi. S-ar putea, a adăugat el după un scurt timp, ca acele temeri să fie justificate de dorinţe pe care nu vreţi să le recunoaşteţi, dar care există. Aflaţi ce se ascunde în adâncurile minţii şi sufletului dumneavoastră, scoateţi murdăria la iveală şi purificaţi-vă. Deveniţi propriul dumneavoastră medic!

În sinea mea, am hohotit amarnic. Cât de bine mă citise! Însă aducerea aminte a păcatelor tinereţii nu risca să mă atragă din nou pe calea pierzaniei? Pentru că mă îndoiam de puterea mea de a înfrunta răul.

10.

Pentru un timp, am renunţat să-mi bat capul cu ce se întâmpla în jur. Mă luptam cu coşmarele şi cu migrenele, încercând ca, în ciuda lor, să-mi fac meseria. Am răsuflat uşurat când s-a încheiat armistiţiul, iar luptele din Balcani au încetat. Măcar scăpasem de o parte din probleme.

Viaţa din pensiune căpătase o turnură interesantă. Contele Urr îi atrăsese pe toţi ceilalţi într-un vârtej de petreceri nocturne. Până şi bătrânul domn Simpson participase. Domnişoara Pennyfather înflorise şi întinerise. Îl diviniza pe transilvanul – sau ce-o fi fost – care-i oferise bucurii de care nu avusese niciodată parte. Eu refuzasem invitaţiile, pretextând că aveam mult de lucru.

În parte, era adevărat. Nu-mi puteam permite să pierd nopţile într-un asemenea moment critic pentru firmă. Dar motivul principal fusese că mi-era frică. O frică instinctivă, pe care n-o puteam explica. Cei doi plănuiau ceva cumplit, eram sigur, ceva mult mai cumplit decât o excrocherie sau un complot politic. Preferam să stau de-o parte. Dacă nu reuşeam să împiedic desfăşurarea evenimentelor, măcar să nu fiu părtaş.

Într-o seară, când m-am întors obosit de la birou, l-am găsit pe Splitter în salon, citind preocupat din cărţoiul pe care-l căra mai tot timpul cu el. L-am salutat, apoi l-am rugat pe Silvester să-mi aducă de mâncare. Splitter mi-a răspuns neglijent la salut, cufundat în lectură. Apoi, în timp ce majordomul aranja tacâmurile în faţa mea, au coborât de la etaj contele, domnişoara Pennyfather, Smith şi Tribbleton, toţi veseli şi gălăgioşi.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Urr l-a strigat pe Splitter:

– Ce faci? Nu eşti gata? Întârziem!

Individul a tresărit, a închis ceaslovul şi a vrut să se ducă în camera lui.

– Trebuie să mă schimb, a explicat el.

– Nu-i nevoie, merge şi aşa, l-a liniştit contele.

Splitter a dat din umeri, a aşezat cartea pe masă şi l-a rugat pe Silvester:

– Fii amabil şi du asta sus.

Apoi i-a urmat pe cei care tocmai ieşeau.

Majordomul a vrut să-i îndeplinească cerinţa, dar în momentul acela l-a strigat doamna Brettstove, şi l-a trimis să aducă lemne din magazie.

Cartea a rămas în faţa mea. Într-un mod imposibil de definit, mă atrăgea, deşi, la fel de nedefinit, simţeam că în ea se găsea ceva periculos. Totuşi, dacă doream să aflu ceva despre colegul meu de pensiune, acum era momentul să profit. Cine ştie când mai găseam o asemenea ocazie.

Am întins mâna şi am tras-o spre mine.

Nu s-a întâmplat nimic.

Oare la ce mă aşteptasem? Să deschidă o gură plină de dinţi şi să mă muşte? Am zâmbit acestui gând pueril şi, decis, am deschis volumul.

Foile, dintr-un pergament fin, albăstrui, erau acoperite cu o tipăritură bizară, alcătuită dintr-un soi de litere stacojii. O scriere necunoscută, ce nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci.

Dezamăgit, mă pregăteam să închid cartea şi s-o pun în locul în care fusese. În clipa aceea, mintea mi-a fost năpădită de-un vârtej fierbinte, de un soi de cunoaştere ce părea a porni de undeva, din adâncul meu, iar scriitura a început să capete înţeles.

La început a fost doar întunericul, iar el conţinea, în sine, totul.

Şi întunericul era Dumnezeu, iar Dumnezeu era întuneric.

Şi Dumnezeu a zis: Nu-mi sunt suficient singur. Să fie lumină!

Şi se făcu lumină.

Iar lumina se desprinsese din Dumnezeu, era parte din Dumnezeu şi era parte din întuneric.

Şi Dumnezeu s-a bucurat văzând lumina şi a decis că va avea rostul ei.

Şi pentru a-i da rost, a împărţit ziua în noapte şi zi, apoi a împărţit toate cele între lumină şi întuneric, în părţi egale. Şi pe măsură ce le împărţea, lumea căpăta forma pe care o cunoaştem.

Şi Dumnezeu a zis: Am zis că nu-mi sunt suficient singur. Iar lumina s-a desprins din mine, deci tot singur sunt. Să fac o făptură care să mă venereze şi care să se teamă de mine.

Şi a luat o parte din întuneric şi o parte, egală cu prima, din lumină, şi le-a frământat între degetele sale, dându-i formă.

Iar când făptura a fost gata, Dumnezeu a zis: Om te vei numi şi mă vei venera.

Şi a vrut să sufle asupra făpturii, ca să-i dea viaţă.

Şi Dumnezeu s-a oprit şi-a spus: Această făptură slabă şi proastă nu va înţelege îmbinarea de întuneric şi lumină. Va trebui să mă înfăţişez ei sub două forme, pe care să le venereze în mod egal.

Şi Dumnezeu şi-a desprins partea sa de lumină de întunericul dintâi, apoi cele două

înfăţişări ale sale au suflat asupra făpturii şi i-au dat viaţă.

Şi Dumnezeii i-au spus făpturii: Teme-te de noi şi ascultă-ne întru totul. Iată, vei locui în grădina noastră şi te vei bucura de roadele noastre.

Fiindcă noi suntem Dumnezeu şi Satana, lumina şi întunericul, părţi egale din întunericul cel dintâi.

Şi cine-l va venera pe Dumnezeu, se va închina şi lui Satana, iar cine-l va venera pe Satana, se va închina şi lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeii nu i-au spus omului că, deoareee întunericul a fost cel dintâi, Satana este Dumnezeul cel mare, şi că el trebuie venerat cu mai multă teamă...

Ajuns aici, am împins cartea cu scârbă. Dădusem de o carte a unor adoratori ai Satanei! Nu fusesem niciodată un individ religios, nu mă afiliasem vreunei biserici, iar vremurile în care colindasem prin lume mă despărţiseră de credinţa părinţilor mei. Totuşi, resimţeam acea repulsie care ne-a fost inoculată prin educaţia noastră, de sorginte culturală iudeo-creştină, faţă de Prinţul Întunericului, pe care-l identificam, în mod automat, cu răul absolut.

Într-un fel, mă liniştisem. Dacă tot complotul celor doi se reducea la o venerare bizară, împotriva logicii şi a tradiţiilor, a Celui Rău, era o chestiune care îi privea. O nebunie stupidă, dar nepericuloasă. Autorităţile nu puteau interveni decât dacă indivizii călcau legea, în vreun fel. Nimeni nu te bagă la puşcărie în zilele noastre pentru că nu crezi într-o anume religie. Altfel ar fi stat lucrurile cu câteva secole în urmă. Pentru deţinerea unei asemenea cărţi, riscai rugul. Dar asemenea vremuri trecuseră, slavă Domnului, iar acum trăiam într-o epocă a luciditătii şi libertăţii.

Uşurarea a fost urmată de curiozitate. Doream să aflu mai multe lucruri despre credinţa aceea bizară a colegilor mei de pensiune. Am deschis volumul la întâmplare, iar literele stacojii au căpătat înţeles sub privirea mea.

Dar o parte dintre urmaşii lui Adam nu s-au împăcat cu gândul că pierduseră nemurirea de care se bucurase strămoşul lor. Şi au încercat să ajungă din nou asemenea lui Dumnezeu.

Şi s-au strâns în două cetăţi, numite Sodoma şi Gomora, iar acolo au făcut tot felul de fapte, sub semnul întunericului. Iar întunericul le-a dăruit viaţă lungă, frumuseţe, bogăţie şi puteri neomeneşti.

Iar ei se bucurau de ele şi se supuneau Satanei.

Dară cei care ascultaseră glasul Domnului îi pizmuiau şi cârteau, zicând: De ce ei să aibă de din toate şi să trăiască precum în rai, iar noi să suferim ispăşirea păcatului strămoşului nostru?

Şi-i acuzau că făceau lucruri împotriva firii.

Şi Avraam şi-a îndreptat glasul către Domnul şi i-a cerut să abată focul asupra Sodomei şi Gomorei. Dară în cetatea Sodomei locuia nepotul său Lot, şi n-a vrut să piară fiul fratelui său, şi s-a rugat de Dumnezeu să-l ierte pe Lot.

Iar Dumnezeu a trimis un înger să-l anunţe pe Lot să plece din Sodoma şi să nu se mai uite în urmă, pentru că pulberea se va alege din cetăţile care nu-l respectau.

Şi Lot s-a speriat, a lăsat averea şi agoniseala, şi-a luat femeia şi cele două fiice şi a fugit de acolo.

Când s-a ridicat soarele deasupra pământului, a intrat Lot în Ţoar.

Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasă şi foc din cer de la Domnul.

Şi a stricat cetăţile acelea, toate împrejurimile lor, pe toţi locuitorii cetăţilor şi toate plantele ţinutului aceluia. Femeia lui Lot însă s-a uitat înapoi şi s-a prefăcut în stâlp de sare.

Apoi a ieşit Lot din Ţoar şi s-a aşezat la munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea de pizma locuitorilor din Ţoar, şi a locuit într-o peşteră.

Atunci a zis fata cea mare către cea mai mică: Nu-i nimeni în ţinutul ăsta care să facă parte din neamul nostru, care să intre la noi. Iar stirpea noastră se va stinge, şi toate cunoştinţele noastre se vor pierde.

Să-l cunoaştem pe tatăl nostru, ca să avem prunci, care să ne moştenească ştiinţa.

Iar Lot a cunoscut pe cele două fete ale lui şi a avut urmaşi din neamul Sodomei.

Dară n-au spus nimănui din ce loc vin şi din ce stirpe se trag, iar urmaşii lui au continuat să-l venereze pe Satana şi să aibă puterile date de el.

Însă nu toţi locuitorii cetăţilor pieriseră, pentru că Ishbahar din Gomora fusese plecat, cu tot neamul lui, să facă negoţ în cetatea Ur.

Iar neamul Gomorei s-a păstrat, dar tot pe furiş, fără ştirea oamenilor de rând şi pizmaşi.

Iată numele urmaşilor celor ce au scăpat, şi cetăţile în care au trăit...

Când am ajuns aici, l-am auzit pe Silvester aşezând lemnele în bucătărie şi mi-am dat seama că va veni imediat în sufragerie, să-mi aducă mâncarea. M-am grăbit să închid cartea şi s-o aşez în locul din care o luasem.

După cină, m-am urcat în camera mea. M-am întins pe pat. Mă simţeam foarte obosit, dar ştiam că somnul va fi chinuitor şi nu-mi va aduce liniştea. Am stins totuşi lampa şi am închis ochii.

Stând pe întuneric, mi-am îndreptat gândurile spre cartea aceea bizară, un fel de Biblie satanică. Textul părea o parodie a Cărţii Sfinte, o răstălmăcire a celor în care credeam. Dar nu vedeam în el altceva decât o prostie pedantă şi inofensivă.

Brusc, mi-am adus aminte de un amănunt care-mi scăpase din vedere: în primul moment, când deschisesem volumul, văzusem litere de-o formă necunoscută, o scriere pe care n-o cunoşteam. Şi totuşi înţelesesem textul!

Uluirea m-a copleşit subit, izbindu-mă ca un val ce se năpusteşte peste tine în timp ce stai pe plajă, cu spatele la apă. Şocul a fost deosebit de puternic, iar în primul moment n-am ştiut ce să cred.

Poate că textul fusese în engleză, dar scris cu nişte caractere mai deformate, mai ciudate, iar în prima clipă nu-mi dădusem seama despre ce-i vorba.

Nu, nu se întâmplase asta. Am revăzut, în spatele pleoapelor, imaginea paginilor pline de litere stacojii. Nu arătau a caractere latine. Mai mult, abia acum, mi-am dat seama că acele cuvinte blasfemiatoare nu se formaseră în mintea mea în acelaşi fel în care se formau cuvintele atunci când citeam un articol dintr-un ziar. Apăruseră acolo ca şi cum cineva mi-ar fi recitat textul acela, plantând cuvintele direct în mintea mea. Le auzisem nu cu urechile, ci cu mintea.

Da, fusese o recitare, acum îmi dădeam foarte bine seama. Existase un anumit ritm, o anumită intonaţie solemnă, cu suişuri şi coborâşuri. Auzisem o voce ale cărei inflexiuni semănau teribil de mult cu ale lui Splitter, fără a fi, însă glasul său.

În aceste condiţii, începeam să mă îndoiesc de inofensivitatea celor doi colegi de pensiune. Contele şi prietenul lui pomeniseră ceva despre un ritual. Mai mult ca sigur, un ritual satanic. Cât de nevinovat putea fi un asemenea ritual? Pe de altă parte, amintiseră de o chemare lansată la foarte mare distanţă, ce fusese recepţionată peste mări şi ţări.

Ce puteri stăpâneau cei doi? Cât de periculoşi puteau fi? Iar dacă erau periculoşi, cui puteam cere ajutor?

Spaima mă prinsese în plasa ei, iar zbaterile mele nu făceau decât să mă încurce tot mai mult.

11.

Fără să-mi dau seama, mintea-mi obosită refuzase să mai lucreze şi mă cufundasem într-o negură, ce nu era încă somn, dar care se desprinsese oarecum de trezie.

Apoi, un ciocănit în uşă m-a adus înapoi în lumea realităţii.

– Cine-i? am întrebat, buimac.

– James Splitter, s-a auzit glasul de dincolo de tăblie. Ai răsfoit cartea, nu-i aşa? Vreau să-ţi explic anumite lucruri.

Fiori reci mi-au străbătut corpul, apoi carnea mi s-a încrâncenat. Frica de până atunci nu însemnase nimic faţă de ceea ce simţeam acum.

– Sunt obosit. Nu se poate s-o lăsăm pe mâine? am încercat să-l refuz.

– Ar fi mai bine să discutăm chiar acum.

– N-am chef de discuţii! i-am replicat,

cu grosolănie. Nu avem nimic de discutat! Lasă-mă în pace!

În momentul acela am auzit bătăi în geam. Chestia mi s-a părut atât de bizară – locuiam la etaj, deci fereastra se afla la vreo patru yarzi deasupra solului – încât m-am dus şi am tras la o parte perdelele groase.

Chiar în faţa mea, la nivelul meu, am zărit figura zâmbitoare, ironică, a contelui Urr.

– Dacă nu vrei să deschizi uşa, poate deschizi fereastra, mi-a sugerat glasul lui amabil.

În prima clipă, m-am gândit că individul era zurliu rău de tot. Să facă rost de o scară, în plină noapte, doar ca să pătrundă în camera mea! Apoi mi-am dat seama că vocea lui nu putea fi auzită atât de limpede, atât de puternică, prin cele două rânduri de geamuri.

– Hai, fii drăguţ şi invită-mă înăuntru! a zis el, pe acelaşi ton amabil, dar uşor ironic.

Îl auzisem, dar nu-i văzusem buzele mişcându-se.

Îl auzisem, dar buzele nu i se mişcaseră!

Cine era aşa-zisul conte transilvan, careşi putea transmite gândurile? Ce puteri înfricoşătoare deţinea?

Bătăile din uşă încetaseră. Splitter îl lăsase pe camaradul său să trateze. În mintea-mi s-a născut un gând, ce-a tot crescut: Să-i spun, în bătaie de joc, că n-are decât să intre, dacă ţine cu tot dinadinsul. Apoi, o bănuială subită m-a făcut să mă opresc: şi dacă lua de bună invitaţia şi spărgea geamul?

Ideea mi s-a părut atât de caraghioasă, încât am izbucnit în hohote de râs. Nu-l vedeam pe aristocratul acela manierat purtându-se ca un derbedeu, ca un borfaş de rând. Auzi, contele Urr să pătrundă prin efracţie într-o locuinţă!

Hohotul mi s-a oprit în gât.

Văzusem ceva ce depăşea orice închipuire: *interlocutorul meu nu stătea pe nici o scară, ci plutea în văzduh!*

Am scos un urlet de groază şi m-am năpustit spre uşă. Abia după ce am descuiat-o mi-am dat seama că în faţa ei mă aştepta Splitter. N-am apucat s-o încui la loc. Individul a împins cu putere, iar tăblia m-a izbit în frunte şi m-a aruncat, ameţit, în mijlocul încăperii.

Splitter a făcut un pas înăuntru şi a închis uşa în urma lui.

– Îmi pare rău că te-am lovit, Willford. N-am avut intenţia să-ţi fac vreun rău. Vreau doar să discutăm un pic, să-ţi dau nişte explicaţii, pentru că am impresia că ţi-ai făcut o părere greşită.

După ce-l văzusem pe conte plutind în aer, eram convins că nu-mi făcusem o părere greşită. Dar duşmanul meu stătea în faţa uşii, iar camaradul lui pândea în faţa ferestrei, deşi nu-mi trecea prin cap să fac un salt de câţiva yarzi. Am decis că trebuie să câştig timp.

– Spune ce ai de spus. Oricum, sunt obligat să te ascult. Ce vreţi de la mine? Şi, de fapt, cine sunteţi?

James Splitter – cine ştie ce nume avea în realitate? – a zâmbit încântat, văzând că accept conversaţia.

– Mă bucur că ai devenit rezonabil. Sigur, nu mă aşteptam să accepţi lucrurile cu uşurinţă. Să încep prin a-ţi spune cine suntem. Eu mă trag, în linie directă, din Lot. Iar prietenul meu de afară, din Ishbahar. Suntem, ca să spun aşa, descendenţii supravieţuitorilor din Sodoma şi Gomora. Deţinătorii unor mari secrete şi teribile puteri.

– Şi adoratori ai Satanei, l-am întrerupt eu.

– Te scandalizează lucrul acesta? Binele şi răul sunt noţiuni complementare, nu contradictorii. Iar pentru divinitate, n-au nici un înţeles, pentru că ea se află deasupra mărunţelor păreri omeneşti. Satana este o parte a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este o parte a Satanei.

– Scuteşte-mă de asemenea blasfemii! m-am răstit eu, copleşit de-o scârbă inimaginabilă. Nu jigni numele Creatorului!

– Bine, bine, a încercat el să mă liniştească. Nu-i momentul pentru discuţii teologice. Te întreb însă un lucru: cum poţi să-ţi dai seama dacă Dumnezeul în care crezi este cel adevărat? Nu-ţi chinui mintea

să găseşti răspunsul corect? Ţi-l spun eu: după puterea pe care o are, după puterile pe care ţi le dă!

– Satana nu te poate îndemna decât la crime!

– Crime! Ce termen pretenţios şi exagerat! Sigur, e nevoie să sacrifici un număr de vieţi omeneşti, în cursul unor ritualuri, dar cât de preţioasă-i o viaţă? Mai ales cea a unei persoane inutile, ce nu-şi găseşte loc în societate? Ce-a pierdut omenirea în urma sacrificării unor prostituate stupide şi pline de boli? Ce pierde lumea dacă dispar nişte cerşetori? Cred că societatea ar trebui să ne fie recunoscătoare pentru că o eliberăm de paraziţi.

– Te rog, scuteşte-mă de asemenea comentarii! am exclamat eu, în timp ce sila creştea, creştea...

M-a privit cu milă, apoi a spus:

– Tu ai deschis vorba. Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că adevărul poate fi diferit de ceea ce ai crezut până acum că-i adevăr.

Desen de Gabriel Ungureanu

A tăcut un moment, apoi a continuat:

– Noi, descendenţii locuitorilor din cetăţile distruse, cândva, de focul Dumnezeului luminii, am stat prea multă vreme de-o parte, ascunzându-ne cu grijă puterile. A venit timpul să ieşim la iveală. Lumea de astăzi, eliberată de superstiţii stupide şi înclinată spre avantaje materiale, pare mai dispusă să ne accepte decât societăţile trecute. Bineînţeles, a râs el, oamenii trebuie să se obişnuiască mai întâi cu ideea că există persoane cu puteri neobişnuite, cu o morală neobişnuită. Apoi, treptat, descendenţii Sodomei şi Gomorei vor ieşi la iveală. Până atunci – şi multă vreme după aceea – oamenii de rând nu vor şti nimic despre noi, ne vor crede făpturi asemănătoare lor.

Îl ascultam doar în parte. Aş fi crezut că-i un nebun, mai mult sau mai puţin periculos, dacă n-ar fi fost grozăvenia de afară, ce-mi zâmbea amabilă prin fereastră. Toate vorbele lui Splitter nu mă convingeau că am de-a face cu făpturi înzestrate cu forţe extraordinare, cât mă convingea imaginea contelui Urr plutind în văzduhul nopţii.

Dar nu numai insolitul situaţiei mă îngrozea. E normal să-ţi fie frică de ceva ce încalcă, nonşalant, normele naturale. Individul din faţa mea amintise de faptul că, până când descendenţii cetăţilor blestemate, care sfidaseră voinţa dumnezeiască, se vor infiltra în societatea noastră şi vor fi accep-

taţi de aceasta, trebuia păstrat secretul deplin. Asta însemna că, după ce mă va folosi pentru un scop nedefinit încă, se va descotorosi de mine înainte de a apuca să spun lumii despre pericolul care o ameninţă.

Până una, alta, stăteam liniştit în mijlocul camerei, ascultându-i poliloghia, fără să ştiu cum puteam ieşi din toată povestea asta.

În timp ce vorbea, Splitter se plimba prin încăpere, gesticulând, descriind încântat cum vor pune mâna pe putere, cum vor manipula masele, cum vor folosi ziarele, chiar şi literatura sau alte arte, pentru a obişnui oamenii cu gândul că trebuie să accepte viitorii stăpâni.

La un moment dat se opri şi spuse:

– Dar ce facem noi aici? Stăm de vorbă în doi şi-l lăsăm pe prietenul nostru afară, în frig?

După care se duse la fereastră şi începu să-i desfacă ivărele.

În clipa aceea am văzut o portiţă de scăpare. Uşa rămăsese nepăzită, iar Splitter stătea cu spatele la mine. Am făcut imediat câţiva paşi mari. Până să-şi dea seama ce făceam, ajunsesem la uşă, o deschisesem, ieşisem, o închisesem şi o blocasem cu un scaun.

Am gonit pe scări, fără să mă sinchisesc de apelurile ce răsunau în urma mea.

12.

În timp ce fugeam, mă gândeam ce să fac. Să încerc să-i alarmez pe cei din pensiune? N-ar fi fost un lucru prea înţelept. Contele Urr îi vrăjise pe toţi, îi convinsese că-i un personaj respectabil şi onorabil. În cazul cel mai bun, colegii de locuinţă m-ar fi privit ciudat, ca pe un nebun, şi m-ar fi lăsat în mâinile celor doi care, după ce s-ar fi potolit lucrurile, mi-ar fi venit de hac.

La ora aceea târzie din noapte, nu puteam să mă refugiez la club sau în vreo instituţie publică, în care să mizez pe aglomeraţia obişnuită din timpul zilei.

Nu-mi rămânea decât să caut adăpost într-o secţie de poliţie, singura instituţie care funcţiona fără încetare. Dar trebuia să mă feresc să spun acolo povestea exact aşa cum era în realitate. Nici poliţiştii nu m-ar fi crezut. Sau m-ar fi considerat nebun de legat. Soluţia cea mai rezonabilă părea următoarea: să-i reclam pe cei doi că încercaseră să mă asasineze. Măcar pentru un timp, autorităţile mă vor proteja, cât îi vor ancheta pe indivizi. Obţineam astfel un răgaz care, dacă ştiam să-l folosesc bine, mi-ar fi permis să-mi pierd urma.

În momentul acela de panică şi disperare nu-mi păsa că renunţam la o carieră strălucită, la bani şi la un anumit statut social. Viaţa era mai preţioasă decât toate astea.

Am ieşit în fugă din clădire şi am alergat pe străzile întunecate, sfâşiind perdeaua de ceaţă albă, deasă şi densă. Din loc în loc, bezna se dilua în lumina gălbuie a becurilor cu gaz instalate în felinare.

După un timp, puterile au început să mă lase. Gâfâiam şi-mi simţeam picioarele ca de plumb, iar pieptul mă ardea. M-am oprit şi m-am sprijinit de un gard, să-mi trag răsuflarea.

Atunci, din adâncul ceţii au răsunat paşi grei, bocănind, atrăgându-mi atenţia că duşmanul se apropia.

Am rupt-o la fugă, dar pasul îmi era şovăielnic, iar viteza redusă. Viaţa lipsită de mişcare pe care o dusesem în ultimul timp, se răzbuna pe mine. Totuşi am continuat să gonesc, cu ultimele-mi puteri.

În timp ce alergam, am decis să încerc să-mi pierd urma, s-o iau pe uliţe întunecate, fără felinarele ce-mi dezvăluiau poziţia de la distanţă.

M-am cufundat în labirintul străduţelor laterale şi m-am ascuns într-un gang. Zgomotul de paşi s-a îndepărtat, şi-a redus intensitatea, apoi a dispărut cu desăvârşire.

Am oftat uşurat şi m-am aşezat pe marginea trotuarului, încercând să-mi stăpânesc trupul ce tremura din toate încheieturile. Abia aşa, stând pe loc, mi-am dat seama că noaptea era rece, deşi toamna abia începuse. Sudoarea fierbinte de pe mine se

transformase în şuvoaie îngheţate, ce se scurgeau de-a lungul corpului. Am rămas acolo un timp, respirând greoi, aşteptând să mă liniştesc.

Apoi, în tăcerea deplină a Londrei ce dormea, am auzit din nou paşi ce se apropiau. Numai că, de data asta, veneau din ambele capete ale străzii...

Nu scăpasem de urmăritori, recurseseră la un şiretlic, ca să mă înconjoare.

M-am ridicat în picioare, decis să-mi vând scump pielea. Nu prea ştiam ce pot face împotriva unor indivizi fără scrupule şi dotaţi, după toate probabilităţile, cu puteri deosebite. Am trecut pe lângă un gard din scânduri groase. Cu forţa disperării, am reuşit să desprind una dintre ele. Înarmat astfel, am pornit spre inamicul care se apropia din direcţia în care se afla secţia de poliţie.

Din ceaţa lăptoasă a apărut silueta înaltă a contelui transilvan. Pelerina-i lungă fâlfâia în vânt. M-am repezit la el şi, cu mişcare iute, i-am dat cu scândura în cap.

Individul a ridicat braţul, oprind traiectoria lemnului, iar acesta a trosnit scurt şi s-a frânt.

Printr-un gest reflex, am întins mâna şi am prins bucata care cădea. Nu exista nici o explicaţie pentru ceea ce făcusem, nici pentru ceea ce-am făcut în continuare. Ţinând în fiecare mână câte o bucată de scândură, le-am dus una către cealaltă – încercând, probabil, să blochez, cu acel simulacru de cruce a sfântului Andrei, vreo lovitură a duşmanului.

În clipa aceea, Urr a scos un ţipăt teribil, ce exprima o durere teribilă, şi a dat înapoi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Am profitat de ocazie să ţâşnesc pe lângă el. Când am ajuns la capătul străduţei, am întors capul, să văd cât de mult reuşisem să mă distanţez de urmăritori.

Atunci am zărit un lucru uluitor, care mi-a îngheţat sângele în vene. Contele alerga cu o viteză uluitoare, iar pelerina lungă fâlfâia, întinsă aproape la orizontală. Apoi individul s-a desprins de pământ, iar pelerina s-a transformat în aripi imense. Transilvanul şi-a luat zborul, planând ca un liliac uriaş, m-a depăşit şi a aterizat în faţa mea, împiedicându-mi fuga.

Însă lucrul cel mai groaznic era că făptura aceea care zburase pe deasupra mea şi care se apropia acum, ameninţătoare, nu mai arăta a om. Devenise dragon, un dragon adevărat, semănând cu aceia văzuţi în ilustraţiile cărţilor cu basme. Cu aripi din piele, imense, ca de liliac. Cu gheare mari, ascuţite, ce zdrobeau pavajul. Cu un bot prelung, ca de saurian.

Cu sufletul cuprins de teroare şi scârbă faţă de reptila aceea bizară, ieşită parcă din coşmarurile unui opioman, am ridicat din nou bucăţile de scândură în faţa mea, sperând că şi de data aceasta crucea mă va ajuta. Însă monstrul a deschis botul şi a scuipat spre mine o flacără galbenă, iar lemnul a luat foc imediat, de parcă ar fi fost uns cu răşină.

Am rămas locului, împietrit, în timp ce vâlvătaia rodea simbolul inutil din mâinile mele, apropiindu-se ameninţător de degetele incapabile să se mişte ca să dea drumul stinghiilor...

Apoi, în spatele meu au răsunat paşi. O mână mi-a smuls făcliile şi le-a aruncat în bezna. Şi am auzit o voce blândă, plină de iubire:

– De ce fugi, Willford? Crezi că am putea să-ţi facem rău? N-ai ştiut până acum, dar eşti unul dintre noi, unul dintre descendenţi. Eşti asemenea nouă!

Şi atunci sufletul mi-a fost sfâşiat de-o durere nemărginită, descoperind, într-o clipă, că am pierdut o parte a universului. Dar am simţit, simultan, şi o bucurie sălbatică, plină de făgăduieli necunoscute, teribil de atrăgătoare.

Pierdusem lumina, însă întunericul îmi aparţinea.